

REVEN SOM GJÆTER

„HØ—!!“ SA BJØRNEN

STUDIE TIL RÆVEN

Der var engang en kone som skulde ud og leie sig gjæter.
Saa mødte hun en bjørn.

„Hvor skal du hen?“ sa bjørnen.

„Aa jeg skal ud og leie mig gjæter,“ svarte konen.

„Vil du ikke ha mig til gjæter?“ spurte bjørnen.

„Jo, bare du kan lokke, saa —,“ sa konen.

„Hø—i!“ sa bjørnen.

„Nei, dig vil jeg ikke ha,“ sa konen, da hun hørte det, og gik sin vei.

Da hun saa havde gaat et stykke, mødte hun en ulv.

„Hvor skal du hen?“ sa ulven.

„Jeg skal ud og leie mig gjæter,“ svarte konen.

„Vil du ikke ha mig til gjæter?“ spurte ulven.

„Ja, kan du lokke, saa —,“ sa konen.

„Uh—uh!“ sa ulven.

„Nei, dig vil jeg ikke ha,“ sa konen.

Da hun havde gaat et stykke til, saa mødte hun en rev.

„Hvor skal du hen?“ sa reven.

„Aa jeg skal ud og leie mig gjæter,“ sa konen.

„Vil du ikke ha mig til gjæter?“ spurte reven.

„Ja, bare du kan lokke, saa —,“ sa konen.

„Dill—dall—holom!“ sa reven, saa grant og fint.

„Ja, dig vil jeg ha til gjæter,“ sa konen, og saa satte hun reven til at gjæte kreaturene sine. Den første dagen reven gjætte, aad han op alle gjetene til konen; den andre dagen gjorde han ende paa alle sauene hendes, og den tredje dagen aad han op alle kjørne.

Da han saa kom hjem om kvelden, spurte konen hvor han havde gjort af alle creaturene hendes.

„Skallen er i aaen og kroppen i holtet,“ sa reven.

Hun stod netop og kjernet; men hun syntes at hun likevel maatte se efter dem, og mens hun var borte, smatt reven ned i kjernen og aad op fløden. Da saa konen kom igjen og fik se det, blev hun saa sint, at hun tog det vesle flødegrandet som var igjen, og slog efter reven, saa den fik en skvett paa enden af halen. Deraf kommer det at reven har hvid rovetip.

